

Борис Пастернак

Вятър

Умрях, а ти ме надживя.
И вятърът от жалост плаче,
разлюшкар пак и лес, и дача.
Не всеки бор, не поотделно,
а всичко – с голите нивя
на далнината безпределна,
и сякаш мачти са това,
огъвани от напор бесен.
И не да бъде интересен
или от ярост най-безцелна –
той търси в своята скръб слова
за твоята приспивна песен.

КРАЙ

© 1953 Борис Пастернак
© 1990 Кирил Кадийски, превод от руски

Борис Пастернак
Ветер, 1953

Сканиране: sir_Ivanhoe, юни 2008
Разпознаване и последна редакция: NomaD, юни 2008 г.

Публикация

Борис Пастернак. Доктор Живаго. Интерпринт, 1990

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8283>]